

[Brusvang]

om og vor stillingtagen til den af hr. Ivar Nørgaard foreslåede dagsorden skal vi nok få afklaret. Det væsentligste afsnit i hr. Ivar Nørgaards dagsorden finder jeg særdeles positivt. Det volder mig naturligvis en lille smule kvaler, når hr. Ivar Nørgaard i dagsordenen henviser til dagsordenen af 28. maj, for den undlod hr. Erhard Jakobsen og jeg at stemme for, men all right, vi skal nok få løst det problem, selv om jeg ikke giver det endelige svar i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg er bange for, at hr. Brusvang har misforstået min fremlæggelse af den kulinariske model med à la carte, for her ser det altså ud, som om et parti i folketinget vil optræde à la carte, når det drejer sig om tilslutning til dagsordener. Men nu sagde hr. Brusvang også i anden omgang, at nogle af folketingsgruppens medlemmer ville have lov til at markere noget andet. Det er indtil videre ukendt for os, hvilke det er, for hr. Brusvang har indtil nu talt på folketingsgruppens vegne, forstod jeg, det sagde han indledningsvis, men jeg ser, at formanden for hr. Brusvangs parti nu er kommet til stede, og så er der vel håb om, at de to herrer kan tilendebringe deres drøftelser, inden markedsdebatten er forbi, så vi kan få at vide, hvilken holdning man har. Det er vi meget spændt på.

Albrechtsen (VS):

Jeg må gøre hr. Brusvang opmærksom på, at i sin tid opstod den marxistiske dialektik ved, at man vendte Hegels dialektik på hovedet, og jeg tror, at hr. Brusvang i og for sig har gentaget den samme manøvre med omvendt fortegn. Det, hr. Brusvang i virkeligheden var tilbage ved, var Hegels gamle verdensånd til hest. Men lad nu det være nok med det!

Jeg vil vende mig til det forslag til mandat for en regeringskonference, som det italienske formandskab har fremlagt, og som i hovedlinjen er en bekræftelse af flertalskonklusionerne i Dooge-komiteens rapport; så vidt jeg kan se, er det italienske forslag endda på nogle områder mere vidtgående, nemlig når det gælder spørgsmålet om formalisering, altså traktatfæstelse, af det udenrigspolitiske

samarbejde, EPS, og når det gælder den direkte inddragelse af sikkerhedspolitikken.

Det italienske forslag strider simpelt hen punkt for punkt imod den dagsorden, som folketinget vedtog den 28. maj sidste år, og der kan ikke være den ringeste tvivl om, at hvis et flertal på topmødet vil fastholde, at en regeringskonference skal foregå på et sådant grundlag, så må den danske regering enten nedlægge veto eller i hvert fald blive væk fra regeringskonferencen.

Jeg synes i og for sig, det kunne være heldigt og godt, om vi her i dag kunne diskutere på et helt konkret grundlag, og derfor vil jeg bede udenrigsministeren og hr. Ivar Nørgaard om at bekræfte, at hvis et flertal vedtager som udgangspunkt det italienske papir eller bare noget, der tilnærmelsesvis ligner det italienske papir, vil der enten falde et dansk veto eller en meddelelse om, at Danmark ikke deltager. Jeg ville naturligvis synes, det var bedst med et veto, men jeg vil i hvert fald bede udenrigsministeren og hr. Ivar Nørgaard om at bekræfte, at på det grundlag deltager Danmark ikke.

Den italienske regering har fremlagt forslaget i en sådan form, at der er tale om et forslag til et bindende grundlag, altså et grundlag, hvor man på forhånd fastlægger en række forudsætninger, som konferencen skal opfylde. Man vil bl.a. på forhånd have staterne til at binde sig til at acceptere nedtrapningen af vetoretten, en udvidelse af EF-Parlamentets og Kommissionens beføjelser, traktatfæstelsen af EPS og udvidelsen af det sikkerhedspolitiske område til også at omfatte de direkte militære anliggender. Man vil have fælles straffelovgivning, sociallovgivning osv. Man vil endog til at blande sig i arbejdsmarkedets interne forhold, noget, som ingen stat, og da slet ikke EF, skal blande sig i.

Staterne skal binde sig til at godkende en køreplan, der betyder, at regeringskonferencen skal være færdig med et forslag i november, at EF-Parlamentet undervejs skal blandes ind i sagen, og at regeringscheferne skal træffe deres endelige beslutning om unionsplanerne allerede i december dette år.

Vi må også konstatere, at planerne om at begrænse vetoretten på forhånd har stor støtte blandt de gamle EF-lande; i hvert fald har ifølge Politiken den 22. maj 1985 Holland, Belgien og Luxembourg klart tilsluttet sig